

தாய்நூல்
சிறிய வெளியீடு

முருகன் பெருமை

GLORY OF MURUGAN

Thaipusam
Special Issue

SRI GANESAR

The Story of Murugan

The Tamil standard, canonical, authoritative text of the myths of Murugan is the Kandapurānam of Kachiappa Sivachariyar in 10,345 stanzas composed around the year 1400 AD.

Thiruppugazh poems written by Arunagirinathar are also popular. They were felt to be a boon by one and all. The Thiruppugazh songs are a “mine” of social, religious and spiritual wealth that could satisfy and lift up each and every kind of people.

முருகன் பெருமை

தமிழ்க் கடவுள் முருகன்

தமிழர்கள் சிறப்புத் தெய்வமாக வணங்கிய கடவுள் முருகன் என்பதை திருமுருகாற்றுப்படை, பரிபாடல், சிலப்பதிகாரம் போன்ற இலக்கிய நூற்கள் வழியாக உணரலாம். தமிழ்ப் பெண்ணாம் வள்ளியம்மையை மணந்தவரும், அகஸ்தியருக்கு தமிழைப் போதித்தவரும் அவரே. தொல்காப்பியம் குறிஞ்சி நிலக் கடவுள் முருகன் எனக் கூறும். சிவபெருமானுக்கு தமிழிலேயே முருகன் உபதேசித்தானாம். எப்படி? அருணகிரிநாதர் தமது திருப்புகழில் கூறுகிறார்:

“கொன்றைச் சடையர்க்கு ஒன்றைத் தெரிய
கொஞ்சித் தமிழால்பகர்வோனே”

சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்தவர்கள் தமிழர்கள். அத்தகைய சங்கத் தமிழின் தலைமைப் புலவன் முருகன் என்கிறார் குமரகுருபரர்.

தமிழ் மொழியின் மெய் எழுத்துக்கள் பதினெட்டும் தன்னுடைய கண்களாகவும்: தமிழில் வல்லினம் ஆறு, மெல்லினம் ஆறு, இடையினம் ஆறு என வழங்கும் எழுத்துக்கள் திருமுகங்களாகவும் தமிழின் அகரம் முதலிய உயிர் எழுத்துக்கள் பன்னிரண்டும் தோள்களாகவும் தனிநிலை எனப்படும் ஆய்தமே ஒப்புயர்வற்ற நிலையில் தனிச் சிறப்புற்றுத் திகழும் வேலாகவும் கொண்டு தமிழ்த் தெய்வமாகிய முருகன் தமிழ் வடிவினனாக விளங்குகின்றான்.

முருகனுக்குத்தான் எத்தனை பெயர்கள்?

‘முருகு’ என்றால் அழகு. திரு.வி.க. அவர்கள் ‘முருகன் அல்லது அழகு’ என்று ஒரு புத்தகமே எழுதியுள்ளார். முருகன் என்னும் சொல் தொன்மையானது; நன்மை பயப்பது. ஆன்றோர்கள் வழி வழியாக ஒதிவரும் மறைமொழி இது.

“அரும் பெறல் மரபின் பெரும் பெயர் முருக” என்று திருமுருகாற்றுப் படையில் நக்கீரர் இம் மந்திர மொழியைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

“முருகு முருகு என்று உருகு”

முருகு என்பது பகுதி. 'அன்' என்பது ஆண்பால் ஒருமை விகுதி. இரண்டும் சேர்ந்தால் முருகன் என வரும்.

'முருகு' என்ற சொல்லுக்கு அழகு என்றாலும் அது பல பொருள் தரும் சொல்லாகும். இளமை, அழகு, ஞான மனம், தெய்வத் தன்மை, தேன் என்ற பொருள்களையும் கூறலாம். ஆக முருகன் மாறாத இளமையும், அழியாத அழகும், தெவிட்டாத இனிமையும் உடையவன் என்பது புலனாகிறது.

'செவ்வேள்' எனவும் முருகனுக்குப் பெயர் உண்டு. அவனுடைய செந்நிறம் குறித்து அப்பெயர் ஏற்பட்டது. செவ்வேளின் தோற்றத்தைப் பரிபாடல் எவ்வாறு வருணிக்கின்றது என்று பார்ப்போம்:

'தீக்கடவுள் தன் உடம்பினின்றும் ஒரு கூற்றைப் பிரித்து எடுத்து அதனைச் சேவலாக்கி நினக்கு உரிய கொடியாகக் கொடுத்தனன். இந்திரன் தன் உடம்பின் ஒரு கூற்றைப் பிரித்து அழகிய மயிலாக்கி அதனை உனக்கு ஊர்தியாக உதவினன். எமன் தன் உடம்பினின்றும் ஒரு கூற்றைப் பிரித்து வெள்ளாட்டுக் குட்டியாக்கி அதனை உனக்கு அளித்தனன்' என்று செவ்வேளைக் கடுவனின வெயினனார் வருணிக்கின்றார்.

குமாரன் — கு — அறியாமையாகிய மலப் பிணியை மாறன் அழிப்பதால் குமாரன் ஆனான். மன்மதனால் ஏற்படும் காமத்தையும் ஒழித்துக் கட்டுபவன் எனவும் பொருள்படும்.

கார்த்திகேயன் — கார்த்திகைப் பெண்கள் தாய்களாக வளர்த்த தால் கார்த்திகேயன்.

வாகுலேயன் — அப்பெண்களுக்கு 'வாகுலை' என்ற பெயரும் உண்டு. ஆகவே வாகுலேயன்.

காங்கேயன் — கங்கையும் ஒரு தாயார். அதனால் காங்கேயன் என்றும் பெயர் உண்டு.

கந்தன் — கந்து என்றால் நடுவில் இருப்பது. சிவனுக்கும் உமைக்கும் நடுவில் இருப்பதால் கந்தன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. ஒருமை அளிக்கும் பெருமான். அதனால் கந்தன் என்றும் கூறுவர். கந்தன் என்பதே வடசொல்லில் 'ஸ்கந்தன்'. கந்து என்றால் தூண் என்றும் பொருளுண்டு.

'ஸ்கந்தம்' என்ற வடசொல்லுக்கு தோள் என்ற அர்த்தமும் உண்டு. இதற்கு வலிமையுடைவன் என்று பொருள்படும். தமிழில் கந்தபுராணம் படைத்த கச்சியப்ப சிவாசாரியார்,

“சேயவன் வடிவம் ஆறும் திரட்டி
நீ ஒன்றாய் செய்தாய்
ஆயதனாலே கந்தனாம்
எனும் நாமம் பெற்றான்” என்கிறார்.

சரவணபவன் - சரவணபவ என்கிற ஆறு எழுத்துக்களை உடையவன். சரவணபவன் என்றால் நாணல் தூழ்ந்த பொய்கையில் தோன்றியவன் என்று பொருள்படும்.

“ஆறுமுகமான பொருள் நீயருள வேண்டும்”

— அருணகிரிநாதர்.

ஆறுமுகம் - சிவத்திற்குரிய தற்புருடம், அகோரம், வாமதேவம், சக்தி மோஜாதம், ஈசானம் என்ற ஐந்து முகங்கள் உண்டு. இதனுடன் சக்தியின் அதோ முகமும் சேர்ந்ததால், முருகன் சிவ ரூபமாகவும் சக்தி ரூபமாகவும் விளங்குகிறான். ஆகவே முருகன் ஆறுமுகன் ஆனான்.

“அஞ்சு முகம் தோன்றில் ஆறுமுகம் தோன்றும்
நெஞ்சமதில் அஞ்சல் என வேல் தோன்றும் - நெஞ்சில்
ஒருகால் நினைக்கில் இருகாலும் தோன்றும்
முருகா என்று ஒதுவார் முன்” — திருமுகாற்றுப்படை

அஞ்சு (பயம்: தூர் - தூரன் - தூரபத்மன்) தோன்றினால் ஆறுமுகம் தோன்றும் - முருகன் வருவான். நாம் செய்ய வேண்டிய தெல்லாம் மனப்பூர்வமாக அவனை நினைத்து ‘முருகா’ என்று சொல்லவேண்டியதுதான்.

அந்த ஆறுமுகம் என்ன செய்யும்?

“ஏறுமயிலேறி விளையாடும் முகமொன்றே
ஈசருடன் ஞானமொழி பேசு முகமொன்றே
கூறுமடியார்கள் வினை தீர்க்கும் முகமொன்றே
குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்ற முகமொன்றே
மாறுபடை தூரரை வதைத்த முகமொன்றே
வள்ளியை மணம் புணர வந்த முகம் ஒன்றே.
ஆறுமுகமான பொருள் நீயருளல் வேண்டும்
ஆதியருணாசலமமர்ந்த பெருமாளே”

— அருணகிரிநாதர் (திருப்புகழ்)

விசாகன் - வி என்றால் பறவை. சாகன் - சஞ்சரிப்பவன், பயணம் செய்பவன், மயிலை வாகனமாகக் கொண்டு பயணம் செய்பவன் எனப் பொருள்படும்.

வேலன் - என்பது வெற்றியைத் தருகின்ற வேலைக் கையில் ஏந்தியதால் வந்த பெயர். முருகனுக்கு அடையாளமான படை வேல்.

குருநாதன் - ஞானகுரு, ஞானபண்டிதன்: பிரம்மவித்யா மரபுகளை விளக்கும் ஆசிரியன். சிவனுக்கும், அகஸ்தியருக்கும், நந்தி தேவருக்கும் உபதேசித்தவன், ஞானபண்டிதன்.

பழநி - பழநியப்பன், பழநியாண்டி, பழநிவேல்: ஆண்டிக் கோலத்தில் ஞானப் பழமாகவே விளங்குபவன்.

மயில்வாகனன் - மயிலேறும் பெருமாள் என்றும் பெயர் உண்டு, முருகனுக்கு.

“குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே”

குகன் - மனமாகிய குகையில் இருப்பவன். அடியார் மனக் கோவிலில் தங்கிடுபவன். ‘குகா, குகா’ என்பவர் பிறவிக் கடலைக் கடப்பர்.

**“பவ சாகரத்தில் முந்தி யெழா எழாதுளம்
ஆறெழுத்தை நினைந்து குகா குகா எனும்
வகை வாராதோ” - திருப்புகழ்**

சுவாமி - எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் இப்பெயர் பயன்படுத்தப் பட்டாலும் குமரக் கடவுளுக்கே அப்பெயர் முதன்முதலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதை அமர கோசத்தில் வரும் தொடர், “தேவ ஸேனாபதி: சுர: ஸ்வாமி கஜமுகாநுஜ” பறைசாற்றுகிறது.

சுப்பிரமணியம் - சு: ஆனந்தம். பிரஹ்ம - பரவஸ்துநய - அதனின்றும் ஒளி விடுபவன் முருகன் - இன்பமும் ஒளியும் வடிவமாக உடையவன் என்பது இதன் பொருள். பிரஹ்மணயத்திற்கு - அதாவது வைதீக மதத்திற்கு கேடு வரும் போதெல்லாம் அதை மறுபடியும் நிலைநாட்ட வந்தவர் எனவும் பொருள்படும். சம்பந்தராகவும் குமாரில பட்டராகவும் அவதரித்து வைதீக முறைகள் மீண்டும் தழைத்தோங்கச் செய்தவர்.

மால் மருகன் - திருமாலின் (விஷ்ணு) பெண் பிள்ளைகளான தேவசேனா (தெய்வயானை), வள்ளி ஆகிய இருவரையும் மணந்ததால், சிவன், சக்தி, திருமால் ஆகிய மூவரையும் இணைக்கும் தெய்வமாகத் திகழ்கின்றான், முருகன்

ஆகவே சிங்கப்பூரில் திருமாலின் இருப்பிடமான அருள்மிகு ஸ்ரீ நிவாஸப் பெருமாள் கோவிலிலிருந்து முருக பக்தர்கள் காவடிக் காணிக்கை எடுத்துச் செல்வதில் அர்த்தம் உண்டல்லவா?

இன்னும் எத்தனை பெயர்கள்தான் திருமுருகனுக்கு!
 அப்படிப்பட்ட முருகனை அருணகிரிநாதர் தமது திருப்புகழில் -
 கந்தர் அலங்காரத்தில் “ராவுத்தனே” எனவும் அழைக்கிறார்.
 ராவுத்தன் என்பது தமிழோடு கலந்த ஓர் அராபியச் சொல். குதிரை
 வீரன் (cavalier) என்பதே இவ்வினிய சொல்லின் பொருள்.

“வெம் தூர்க்கொன்ற ராவுத்தனே” என்பதையும் “தூரன்
 நடுங்க வெற்பை இடிக்கும் கலாபத் தனிமயில் ஏறும் ராவுத்தனே”
 என்பதையும் காண்க.

முருகன் எப்படிப்பட்டவன்?

இப்படிப் பல பெயர்களால் பக்தர்களுக்கு அறிமுகமான முருக
 வேள் எப்படிப்பட்டவர்? அவர், குழந்தைகளுக்குப் பாலகனாகவும்,
 இளைஞர்களுக்கு குமாரனாகவும், கலைஞர்களுக்கு ஆறுமுக அண்ண
 லாகவும், வீரர்களுக்கு சேனாதிபதியாகவும், மந்திரோப தேசம் பெற்று
 வழிபட விரும்புவோருக்கு ஞான பண்டிதனாகவும், இல்லற நிலை
 யினருக்கு வள்ளி தெய்வானை மணாளனாகவும், பற்றற்ற ஞானி
 களுக்கு ஆண்டியாகவும் அவரவருக்கு ஏற்ற நிலையில் திருமுருகன்
 அருள் புரிகிறார்.

முருகன் ஆண்டியானதேன்?

பற்றற்ற நிலையை நாம் பின்பற்றவேண்டும் என்பதையே ஆண்டித்
 தத்துவம் விளக்குகிறது.

‘பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை
 அப் பற்றை பற்றுக் பற்றுவிடற்கு’

என்னும் குறளின் பொருளையும் முருகப் பெருமான் தனது ஆண்டிக்
 கோலமான - தண்டாயுதபாணி வடிவில் உணர்த்துகிறார்.

ஆக தண்டாயுதபாணி கோவிலில் உறையும் அச் சக்தி
 பாலகனுக்கு, காவடிக் காணிக்கை செலுத்தும் நாமும் பற்றற்ற
 நிலையை அடைந்தோமானால் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் அல்லல் யாவும்
 முருகன் அருளால் தூசிபோலாகும், பறந்தோடிப்போகும்.

வள்ளி தெய்வயானை

மகாவிஷ்ணுவின் கண்களிலிலிருந்து தோன்றிய அமிர்தவல்லி, சுந்தரவல்லி என்ற இருவரும் முருகனையே மணக்கவேண்டும் என்று தவம் இருந்தனர்.

அமிர்தவல்லி தேவலோகத்திலும் சுந்தரவல்லி பூலோகத்திலும் பின்னர் பிறந்தனர். அமிர்தவல்லி இந்திரன் மகளாகப் பிறந்து அவனது யானையான ஐராவத்தினால் வளர்க்கப்பட்டதால், தெய்வயானை எனப்பெயர் பெற்றார். சுந்தரவல்லி வள்ளி மலைச் சாரலில் பிறந்து வேடர் குலத் தலைவன் நம்பிராஜனால் வளர்க்கப்பட்டார்.

இவர்கள் இருவரையும் முருகன் மணந்தார். செல்வத்தில் உதித்த தெய்வயானையையும் எளிய வேடர் குலத்தில் பிறந்த வள்ளியையும் தேவியராகப் பெற்றது பக்குவமடையாத ஜீவீனயும் இறைவன் சமமாகக் கருதி அருள் புரிகிறார் என்பதை உணர்த்துகிறது.

இதன் பொருள் அல்லது தத்துவம் முருகப் பெருமான் வேலாகிய ஞான சக்தியால் அறத்தையும், இச்சா சக்தியான வள்ளியம்மையினால் பொருளையும், கிரியா சக்தியான தேவசேனாவினால் இன்பத்தையும் நல்கி 'வீடு' என்கிற பேற்றை அளிப்பவன் என்பதே!

சூரபத்மன் வதம்

சூரபத்மனின் உடலை முருகனின் வேல் பிளந்ததும் ஒரு பாதி சேவலாகவும் மறு பாதி மயிலாகவும் ஆயின. 'நான்' என்கிற ஒரு பாதியான அகங்காரமும் 'எனது' என்கிற மற்றொரு பாதியான 'மமகாரமும்' (புறப்பற்று) அடக்கப்பட்டதே சூர சம்ஹாரத்தின் தத்துவ விளக்கமாகும்.

மயில் குகா என்று கத்துவதைக் கேட்டிருக்கலாம். சேவல் கொக்கரக்கோ என்று கூவும்.

கொக்கு என்றால் மாமரம் என்ற பொருள் உண்டு. மா மரத்தை அறுத்த கோ யார்? முருகனே. மாமரமாக நின்றவன் தூரன்.

சேவல் (சேவற் கொடியோன்): பிரணவத்தை நாத வடிவமாக ஒலிக்கிறது. மயில் விந்து வடிவம். வேல் கலை. இவற்றுக்கெல்லாம் தலைவன் முருகன். அதனால்தான்.

“நாதவிந்து கலாதி நமோ நம:” என்கிறார் அருணகிரிநாதர்.

காவடி தத்துவம்

முருகப் பெருமானுக்கு வேண்டிக்கொள்ளப்படும் பிரார்த்தனைகளில் - காணிக்கைகளில் - காவடி எடுப்பது சிறப்பான ஒன்று. இக் காவடி எடுக்கும் பழக்கத்திற்கு ஒரு வரலாற்றுப் பின்னணி உள்ளது.

பொதிகை மலையில் வந்து தங்கிய அகஸ்திய முனிவர் தன் சிஷ்யன் இடும்பனை அழைத்து கயிலை சென்று அங்கு முருகனுக்குரிய கந்த மலையில் காணப்படும் சிவசக்தி சொரூபமான சிவகிரி, சக்திகிரி எனப்படும் இரு சிகரங்களை தம் வழிபாட்டிற்காகக் கொண்டு வரும்படி ஆணையிட்டார்.

இடும்பன் மிகவும் பக்திமான். அவன் தூர பத்மனுக்குப் போர்க் கலையைப் போதிக்கும் ஆசிரியனாக இருந்தான். தூரபத்மன் கொடுமைகள் புரிய ஆரம்பிக்கவே அவனை விட்டு அகன்று அகஸ்தியரிடம் சென்று அடைந்தான்.

அகஸ்தியரின் கட்டளைக்கிணங்க கயிலை சென்று இரு மலைகளையும் இரு புறமும் தொங்க, காவடியாகக் கட்டி எடுத்துக்கொண்டு வந்தான்.

முருகன் இவ்விரு மலைகளையும் திருவாவின்ன்குடியில் நிலை பெறச் செய்யவும் இடும்பனுக்கு அருளவும் விரும்பி ஒரு திருவிளையாடல் நடத்தினார். அப்படி வந்துகொண்டிருந்த இடும்பன் வழி தெரியாது திகைத்தபோது, முருகன் குதிரை மீது செல்லும் அரசன் போலத் தோன்றி இடும்பனை, ஆவினன்குடிக்கு அழைத்துவந்து சற்று இளைப்பாறிவிட்டுச் செல்லும்படிக்க் கூறினார்.

Vel — Spear of Murugan

The Vel of Muruga which is identical with Him is a mystic divine weapon with which He destroyed the asuras. The Vel which is Wisdom-Absolute also annihilates the inner asuras or enemies of Avidya, Karma and liberates the Jiva (Soul) from transmigration.

The Vel is a mysterious divine power and is referred to by Saint Arunagiri as the Mantra Vel in one of his Thiruppugazh (Songs of praise of God or the Glorious One). It is not surprising therefore that the emblem of this divinity, Vel, is the object of worship in some of the shrines of Murugan.

Vel is also used by devotees carrying kavadis. The very word Vel has the mystic powers of invoking the grace of Murugan and therefore devotees chant “Vel, Vel”, “Veera Vel”, “Vetri Vel”, “Gnana Vel”, “Skakthi Vel” as they proceed from Sri Srinivasa Perumal Temple to the Sri Thandayuthapani Temple at Tank Road.

Murugan and His Consorts

Teyvayanai and Valli are the consorts of Murugan. Teyvayanai is the daughter of Indran, the King of the Devas (Celestials) and Valli is the pretty daughter of the hunting tribe. In another words the former belongs to the Heavens and the other to the mountainous region of this world.

Murugan with His consorts is described in Paripadal thus: “O Lord Muruga, perhaps wishing to reside in this world even as you reside in the Heavens, you reached Katampu tree, the significance of which is hard to comprehend even by the wise; you married Valli in order to make the people of this world live in happiness in the same manner as you do for the Devas in the upper world; which marriage is in fact a contrast to your marriage to Teyvayanai”.

The marriage of Teyvayanai to Murugan signifies that the Atman

(Soul represented by Teyvayanai) seeks the union with Brahmatman (represented by Murugan) and the marriage of Valli signifies that at times Brahmatman seeks the union of Atman. Later commentators and the Saiva Siddhanta philosophers have interpreted the consorts of Murugan as being His inherent energy. Teyvayanai is Energy of Action (Kriya-Shakthi) and Valli is Energy of Desire (Iccha-Shakthi). But in actual worship however, the Supreme place of honour is reserved for Murugan although He accompanies Teyvayanai and Valli.

It is also said that Teyvayanai and Valli are the daughters of Vishnu, the maternal uncle of Murugan and by His marriage Murugan acts as a link between the Vaishnavaites (worshippers of Vishnu) and the Saivaites (worshippers of Siva).

Lord of Six Faces

Murugan is popularly depicted as having six faces and twelve arms. The poets like to address Him as "Arumugan" – Lord of Six Faces.

The sacred functions of Murugan as having six faces are described thus: "One face sheds rays of Light and removes the dense darkness shrouding the world;

One face with gracious look lovingly showers boons on his devotees who praise Him with Love and Joy;

One face watches over the sacrifices of the Brahmans who perform them without deviating from the strict Vedic tradition;

One face like full moon which brightens all the quarters of the world lights the sages' minds to enable them to search for hidden Truth;

One face with raging heart performs battle-sacrifice-destroying His enemies and

One face smiles lovingly on His young consort, the pretty daughter of the hunting tribe".

The Origin of Carrying Kavadi

There are many types of offerings which the devotee makes to his beloved deity Murugan. The special offering which one can offer is the carrying of kavadi. There is a puranic (legend) background to this practice.

The great Saint Agasthya who once rested at Mount Pothikai, despatched one of his students, Idumban, to Mount Kailai Range instructing him to bring back two hills called Sivagiri and Shakthigiri belonging to Murugan and situated within Mount Kanda of the above Range.

Idumban had been a teacher to Choorapadman; teaching him the art of war. However, as Choorapadman began to abuse his acquired knowledge Idumban left him and joined Agasthya.

As instructed Idumban having arrived at mount Kailai, picked up both the hills, tied them and swung them across his shoulders.

However Lord Murugan had other plans. He wanted the two hills to be placed at Thiruvavinankudi (Palani) and at the same time test the devotion and tenacity of purpose of Idumban.

Idumban who began his journey suddenly found himself lost. Lord Murugan appeared as a king, riding a horse, led him to Avinankudi and requested Idumban to rest there so that he could continue his journey later.

Having rested Idumban tried to carry the two hills but strangely found that he could not do so. The perplexed Idumban looked up and saw a child in loin clothes standing atop one of the hills (Sivagiri). Idumban requested the child to get down; however the child refused claiming that the hills belonged to him. The angry Idumban attempted to attack the child but found himself falling like an uprooted tree.

Idumban's wife and Agasthya then appealed to Murugan (the child with loin clothes) to spare Idumban. The Lord who was pleased with Idumban's devotion to his guru Agasthya and his mission made him his guardian. Murugan also said that all those who bring sandal, milk flowers etc. in a kavadi to his shrine, like Idumban who had brought the hills swung across his shoulders, will be blessed by Him.

Hence the practice of the carrying of kavadi. This annual festival is observed on the full moon day of the Tamil month Thai (January – February). At the Thandayuthapani Temple at Tank Road one can see a small sanctum dedicated to Idumban. Devotees who usually fast for Thaipusam break their fast one day later after offering their prayers to Idumban.

A Gift for Lord Murugan

A **KAVADI** is no more than a load bearing pole. Some devotees dispense with the formality of the pole and carry a burden in the form of a pot of milk on the head (palkudam).

However most devotees carry more elaborate forms of kavadi. The simplest kavadi consists of a short wooden pole surmounted by a wooden arch. Pictures or statues of Murugan or other deities are fixed under the arch. The whole kavadi is decorated with peacock feathers. A small pot of milk is attached to each end of the pole. It is more than a device to carry the milk pot. It is a miniature shrine. The devotee not only carries a kanikkai – a gift to his god, in a sense he carries the god himself. The devotees carrying this form of kavadi may have three small skewers each a representation of Sri Murugan's Vel inserted in their flesh; one vertically through the skin of the forehead; one vertically through the tongue; and one horizontally through the cheeks. Some devotees might have lemon, small milk pots hooked into the flesh of his body.

His temple in the chariot. A large crowd of devotees surround the chariot and a large number of tray-offerings (thattukkanikkai) is passed up to the deity. Some members of the Chettiars community who administer Sri Thandayuthapani and Sri Lion Sithi Vinayagar Temple carry kavadis and this is even sometimes referred to as "Chetty Poosam". Accompanied by devotees Sri Murugan begins His return journey. The Sri Thandayuthapani temple is by now packed with devotees. More trays of offerings are passed up to the priests on the chariot as it arrives at the temple courtyard. Sri Murugan is then carried on a clockwise procession of the temple. Finally Sri Murugan returns to His sanctum.

Sri Srinivasa Perumal Temple

Over at the Sri Srinivasa Perumal Temple, devotees begin to gather as soon as the temple gate is opened. They place their kavadis at places of their choice. As the day progresses the crowd grows larger and the whole temple and the grounds at the Mandapam are fully occupied by worshippers.

At about 6.30 pm the deities of Sri Vinayagar, Sri Srinivasa Perumal are brought out of their sanctums to the tower gate (gopuram). At about the same time the deities of Sri Sivan and Shakthi are taken out of the adjacent Sri Sivan Temple. What follows is an unusual yet most significant ceremony. All the deities are brought to the gopuram of the Sri Srinivasa Perumal Temple and they greet each other. This ceremony started three years ago is significant because Sri Sivan and Sri Shakthi as parents of Sri Murugan leave their sanctums to greet Sri Srinivasa Perumal, a maternal uncle of Sri Murugan and together they oversee the success of the Festival.

The arati ceremony is performed at the entrance after which the deities are brought in a clockwise procession before installing them at the Ekadesi Mandapan. There they remain showering their blessings upon Sri Murugan's bhakthas (devotees) who gather to prepare their kavadis.

2nd Day — Thaipusam Day

The second day's activity starts very early in the morning. At three, the morning prayers are conducted at the Sri Srinivasa Perumall Temple and the first group of devotees carrying the milk pots leave for Sri Thandayuthapani Temple at 3.30 am. Other devotees carrying kavadis start their preparation and leave the temple from 7.00 am and continue to do so till around 7.30 in the evening.

The devotees make their way through the prescribed route to the Sri Thandayuthapani Temple. On their arrival at the centre aisle of the main altar they present their milk pots and the contents are poured over the image of the deity. The devotees receive sacred ash and a quantity of milk and food (panchamirtham) which has been offered to their god, Sri Murugan. Having completed their vow the devotees then proceed to the designated area to dismantle their kavadis.

Arohara

During the kavadi procession we often hear worshippers chanting **Arohara! Arohara! Arohara!** What does this really mean?

Arogam in Tamil means pure, untainted bliss, free of disease and ill health. Hara is another name for Lord Sivan the spiritual Father of Lord Murugan, in fact the Father of our Universe.

Murugan is really another manifestation of Siva. Therefore Arohara means Blissful Siva. It is an emotion charged cry to the Father to descend upon the ceremony, bless all those involved and oversee its success.

Arohara! This vibration filled cry from deep down within our hearts purges the mind and body and elevates one to a state of joy, courage and confidence and makes one oblivious to problems, pain and suffering.

So let us chant, **Arohara! Arohara! Arohara!**

Why Fast

While checking one's weight, keeping the body supple, reflexes sharp, and the mind alert, fasting helps him to gain greater control over his involuntary muscles. Through fasting one can improve his discipline and increase his will power. It also helps him to be pure in thought.

The person who carries the kavadi should be in a state of extraordinary purity attained by means of fasting for a certain period of time. It is often said that a forty-eight day (mandalam) fast is required but most devotees fast for lesser periods. The devotee should be on a strict vegetarian diet abstaining from all kinds of pollution (theettu) such as abstaining from sex, sleeping on the floor and eating from his own private utensils. He should not shave, if inauspicious events such as death were to occur he should not even participate in the festival for the pollution would cling to him however vigorous his fast had been.

Fasting is thus not just limited to the intake of food but include the temporary renunciation of all physical pleasures and luxuries. Through his abstinence the devotee disciplines his body and mind and enters into a whole realm of spiritualism. It is a personal experience between him and Lord Muruga.

Why Light Camphor

Hindus have great faith in light as the supreme symbol of God who dispels darkness which is associated with evil, fear and ignorance.

The light of the camphor, as it dispels this darkness, signifies the overcoming of evil through virtue, fear through courage and ignorance through knowledge. As the camphor burns itself out, so we pray that our own ego is burnt up likewise and that we should be redeemed from all our sins, problems, mental and physical stress and shall be left with everlasting peace, joy and bliss.

Why Do Hindus Break Coconut?

The Hindus believe that the coconut is the purest form of offering that one can render unto God. The fruit is unique in many respects.

The sweet, nectar-like water that it holds, is pure and untouched by the human hand. It is drawn by the tree from its very base to its highest level.

The coarsely-knit outer fibres of the coconut represent the jealousy, greed, lust, selfishness and other vices of man, which must be broken up and removed if one is to penetrate and reach the white inner purity and thereafter taste the sweet untouched nectar of spiritual purity and bliss.

No other fruit has the three distinct eyes of the coconut. These symbolise the Trinity of Evolution — Creation, Preservation and Dissolution.

The eyes also represent the three eyes of man — the two physical eyes plus the third or 'inner eye' which is the mind's eye or conscience. Only this 'inner eye' can penetrate the false, outer facade and reach the ultimate truth. It alone distinguishes right from wrong.

The composition of the coconut is characteristic of the three elements of man. The hard, outer shell, with its coarse fibres, represent the physical composition. The inner white fruit represents man's psychological element, and the untouched water signifies his spiritual composition.

Having been offered to God by way of prayer, the coconut is then eaten by Hindus as blessed food or prasadh in the belief that it has now received divine vibrations from God and will therefore give us good health and prosperity.

Why Do Hindus Use Ashes?

Nothing in this world is everlasting. Everything is perishable. Even this physical body of ours ceases to function some day and is said to be dead. Our mortal remains are then cremated and turn to ashes, or buried, which then rot and become dust.

The Hindus place ashes on their foreheads to remind themselves, of this universal truth – nothing is everlasting . . . the ultimate is dust.

The Ashes serve to remind one to cast aside his petty jealousies, suspicions, selfishness and other evil qualities, and to live in harmony with one another – to love, respect and serve his fellow beings while he can.

The holy ash is so prepared that it richly abounds in medicinal properties and contains high curative qualities. It can be placed on the forehead, rubbed over the body or taken internally to relieve pains, illnesses and anxiety.

When used in prayer with the manthras, it becomes highly potent, wards off evil, overcomes problems and brings happiness, peace and harmony to the individual as well as the household. Its power is truly dynamic.

The ash is the creation of the element fire, which dissolves everything. Thus the sacred ash dissolves all our ills and brings us good health, peace and prosperity.

சரணஞ் சரணம் சரவண பவலும்
சரணஞ் சரணம் சண்முகா சரணம்

தொகுத்தவர்: ஆ. பழனியப்பன்

Compiled by A. Palaniappan

